

L'il·lusionisme pedagògic: la innovació com a excusa per competir en el mercat educatiu

DAVID CAÑO Poeta, mestre de primària i membre de la Secretaria de Política Educativa d'USTEC-STEs

L'arquitectura del sistema educatiu i les polítiques educatives que es despleguen no són pas neutres. I per tant, o bé podem aproximar-nos al fet educatiu des de les tesis més neoliberals recomanades per l'OCDE, aquelles que han convertit l'educació en una mercaderia, en un servei al consumidor, en un negoci, en què el model recomanat és el concertat (combinació de capitals públics i privats) i per al qual es necessita computar i sistematitzar la vàlua, l'oferta. Per a aquesta quantificació de la diferència entre centres han estat pensades les proves externes, els PISA i tot un sistema de rànquings per tal d'atomitzar i fer entrar en competició els centres educatius des dels quals s'implementen estructures gerencials sota l'eufemisme que són els lideratges forts —que és una manera d'introduir les formes d'organització i gestió empresarials en uns centres que fins ara destacaven per la seva organització assembleària i per un sentit de comunitat que incorporava famílies, professorat i alumnat. O bé podem repensar l'educació des d'un model que l'entengui com un bé comú, precisament perquè en garantir-ne la qualitat lluita contra la segregació, perquè quan parla d'equitat es refereix a fer comunitat, i quan parla de cooperació busca l'intercanvi d'experiències, el treball col·laboratiu i tota una producció de nodes imprescindibles per crear la gran xarxa que esdevé pública perquè ningú no en quedi al marge, però també es reivindica valuosa per la proximitat i l'arrelament al barri o poble des d'on educa.

Efectivament, estem parlant de dos models contraposats on poden coincidir paraules, termes, conceptes i fins i tot certes pràctiques en uns temps en què la batalla per les idees s'ha fet més que evident i la perversió del lèxic és ja una batalla quotidiana a la qual cal enfrontar-se. Una lluita per imposar el relat, per aconseguir l'hegemonia en aquesta època d'austeritat imposada i de crisi aprofitada per afeblir els serveis públics i fer negoci a costa de les nostres vides, de la seva despossecció.

I d'aquesta manera arribem al debat sobre la innovació. Un debat que ha aparegut amb força de manera sobtada com si mai no s'haguessin realitzat pràctiques pedagògicament renovadores en aquest país, com si l'herència dels grans pedagogs del segle XX no fos també la tradició de les nostres escoles i com si les escoles d'estiu de Rosa Sensat no haguessin existit mai —sempre preocupades a lligar renovació i equitat per tal de combatre les desigualtats socials, la innovació amb la democratització de l'escola pública i laica— o les reflexions de centenars de centres que des de fa anys creen, motiven, experimenten i s'adapten als canvis i les noves realitats des d'on eduquen. I, evidentment, sempre hi ha aspectes a millorar, reflexions a fer, debats a produir, pràctiques a introduir, recursos a reclamar, però perquè el debat sobre la innovació ha aparegut just ara amb tanta força?

Escola Nova 21 i Ara és demà: res no és casual

Malauradament, i com ja he exposat a l'inici, des de l'aprovació de la LEC i amb el seu posterior desenvolupament, hem pogut comprovar com Junts pel Sí i els partits que el componen, PDCAT i ERC, han abraçat les tesis més liberals, molt en sintonia amb les directrius dels grans nuclis de poder econòmic internacionals i en la mateixa línia que la LOMCE a l'Estat espanyol i les polítiques educatives anglosaxones, de les quals sovint copien estratègies de penetració de capital o de sistemes de privatització més o menys encoberts. Per tant, la manera amb què s'aproximen a l'educació és des de criteris economicistes, basats en aspectes de rendiment econòmic, d'estalvi i de producció de competències que permetin a l'alumnat ser útil i adaptar-se a un mercat de treball flexible (competències bàsiques).

Així doncs, sota aquests criteris no ens ha d'estranyar que l'aposta dels governants sigui el model concertat, on el cos funcional de treballadors desapareix i des d'on és més senzill precaritzar el professorat i desregularitzar les seves condicions laborals i des d'on l'atomització i individualització dels centres és més factible, venent-ho tot com a projectes diferenciats en què l'organització democràtica de la comunitat educativa desapareix en pro d'una direcció gerencial o d'una fundació amb afany de lucre.

Però el més greu de tot això és que aquest és un model fracassat, si l'abordem des de criteris de qualitat educativa, equitat i abandonament escolar. Aquest model ha demostrat que l'únic que

produeix és més desigualtat social i un augment de l'escletxa que separa els resultats de l'alumnat que viu en entorns i condicions socioeconòmiques i culturals més precàries respecte als dels qui ho fan en condicions més afavorides.

Els governants i els gestors de polítiques educatives públiques, en comptes de posar en valor aspectes com la resiliència i els bons resultats a Catalunya pel que fa als pocs punts que separen l'alumnat educat en diversos entorns socials i, per tant, planificar perquè la millora i la qualitat es reparteixi de manera proporcional sense disparar l'amplitud de l'esquerda social tal com ha passat als països anglosaxons, actuen exactament en sentit contrari: s'hi inspiren i aposten per unes polítiques que faran millorar els resultats de la part alta de la gràfica (famílies d'entorns socioeconòmics i culturals alts), encara que això suposi fer caure la mitjana de les famílies d'entorns més desafavorits, amb la qual cosa es contribuirà a la guetització i a la creació d'una triple xarxa que podria deixar depauperats una quantitat important de centres públics —no oblidem que aquestes polítiques també han suposat un important negoci per a empreses privades i entitats vinculades al món bancari i financer que han passat a gestionar directament centres públics gràcies a fundacions i programes de rendiment escolar (Magnet Schools, Teach for America).

ESCOLA NOVA 21: El branding entra en escena

Així doncs, i des d'aquesta lògica que estem comentant, calia cercar un instrument per tal d'aprofundir en les polítiques educatives i omplir de contingut l'arquitectura desenvolupada a partir de la LEC: decret d'autonomia de centres, decret de direccions, decret de provisió de llocs de treball. En aquest sentit, cal destacar com s'ha fet una fortalesa d'allò que a priori semblava una debilitat: la cada vegada més gran demanda de places a l'escola pública.

I és que abans d'anunciar-se el programa Escola Nova 21 hi havia unes quantes dades, uns quants vectors que posaven en perill la mateixa matriu d'aquestes polítiques que volen desplegar:

—La caiguda de l'escola concertada. Per tothom és sabut que fa anys que l'escola concertada, malgrat les polítiques proteccionistes i afavoridores dels successius governs, està perdent línies i matriculació. Però en aquests darrers anys aquesta davallada s'ha accelerat fins al punt que per primera vegada, aquest curs 2016-17, a Barcelona s'hagi igualat el nombre de matriculats en l'escola pública i en la concertada a P3 (50%) i que arreu de Catalunya la demanda s'hagi situat

en un 67% pública, 30% concertada, 3% privada). Un dels motius poden ser les conseqüències de la crisi però d'altres poden ser una pèrdua del prestigi social de l'escola concertada lligat a una pèrdua de referencialitat d'alguns valors culturals clàssics dels quals feia bandera (ordre, religiositat, resultats, certa rigidesa), sumada a alguns casos que darrerament han sortit a la llum com el dels Maristes, sobretot a causa de la gestió que n'han fet—.

—També la ILP Educació situa en el centre del debat mediàtic el finançament pública-privada. Un altre element important és aquesta iniciativa legislativa que va arribar al Parlament amb el suport de 95.000 signatures i 170 entitats, sindicats i partits. Aquesta ILP s'ha presentat com la base per a una nova llei d'educació a Catalunya (aprofitant la fase constituent en la qual entrem) i obria diversos debats, entre els quals destacava la denúncia de l'infrafinançament crònic del sistema educatiu català, o els diners públics que reben centres privats que han estat concertats, alguns dels quals d'elit i/o vinculats a l'Opus Dei. La proposta concreta era desconcertar l'educació catalana en deu anys i convertir el Servei d'Educació de Catalunya (organisme publicoprivat) en un Servei d'Educació Pública de Catalunya.

Amb aquesta tendència ocupant un paper central de la realitat educativa i amenaçant de penetrar l'agenda educativa del Departament, no ens ha d'estranyar que la Conselleria, i els seus sectors afins, s'hagin hagut de plantejar una contraofensiva. Podien haver decidit entrar directament en el debat, fer un contradiscurs en defensa del model mixt (públic i publicoprivat), però l'aliança entre PP i Junts pel Sí va evitar que ni tan sols es pogués debatre la ILP d'educació i alhora deixava clar que aquest escenari, el debat públic, no els interessava gens.

Partint del que ja van aconseguir gràcies a la LEC, situar al mateix nivell l'escola pública i la privada que rep diner públic (concertada), ara calia fer un pas endavant que superés aquest debat que tornava a diferenciar pública de privada concertada i que ells consideren caduc (bàsicament perquè ideològicament els interessa).

És així com se'ls acut de situar la INNOVACIÓ com un concepte aglutinador d'una sèrie de pràctiques que començaven a desenvolupar-se i prendre cos: d'una banda, les experiències d'unes quantes escoles públiques que estaven aconseguint un cert prestigi i, en conseqüència, eren molt sol·licitades en la preinscripció; i, de l'altra, el nou model pedagògic que els Jesuïtes tot just començaven a vendre i que els havia de permetre resituar-se en aquesta educació del segle

XXI i mantenir el prestigi i el volum de negoci que històricament l'educació els havia proporcionat. És a dir, la manera de superar el debat entre la pública i la privada que rep diners públics és precisament unir-los a partir de l'obertura d'un debat nou que superi aquesta diferenciació i que classifiqui els centres segons si desenvolupen pràctiques innovadores o no innovadores.

Aquesta estratègia contribueix a situar a l'epicentre de la valoració social aquells centres-negoci que poden abocar més recursos a vendre's com a innovadors i reactiva en nom de la renovació pedagògica la penetració de les polítiques educatives que el Departament d'Ensenyament defensa i per a les quals ja ha dotat tots els centres públics de l'arquitectura necessària (decrets d'autonomia de centres, de direccions, de provisió de llocs de treball, rànquings, avaluacions externes...). En definitiva, atomitzar els centres, posar-los a competir i premiar aquells que treguin millors resultats.

La manera de superar el debat entre pública i privada que rep diners públics és precisament unir-les a partir de l'obertura d'un nou debat que classifiqui els centres entre innovadors o no.

Es tracta d'una bona estratègia de captació de les classes mitjanes amb cert nivell sociocultural que aposten per una tipologia de centre públic, però no un de qualsevol sinó aquell que respongui a les seves necessitats i demandes. Unes polítiques educatives que com ja han denunciat alguns estudiosos de les polítiques públiques poden acabar constituint una triple xarxa dins la mateixa escola pública, on s'acabin creant guetos de classes mitjanes hiperformades d'una banda i guetos de famílies amb pocs recursos i entorns desfavorits de l'altra.

De fet, actualment ja s'estan detectant centres públics on es posa en valor el nivell socioeconòmic i cultural de les famílies, on es fa pagar per assistir a les jornades de portes obertes i/o en les entrevistes personals amb les famílies destaquen la composició del centre i les aportacions elevades que les famílies fan via quotes mensuals fixes de

funcionament, material i sortides. Darrerament, també hem pogut detectar centres públics que fins i tot han creat la seva fundació per poder rebre aportacions externes vinculades a la formació, al lloguer d'instal·lacions o a qualsevol altre motiu que els pugui suposar una entrada extra de diners.

És a partir d'aquesta realitat que el *branding* traspasa els límits del màrqueting i entra en escena per tal de dirigir les polítiques educatives. Això no és cap novetat: són molts els casos que coneixem sobretot en polítiques públiques i urbanes. És a dir, el que es pretén amb el branding ja no és buscar estratègies per vendre el producte sinó més aviat generar una marca, fer de la marca el producte i aconseguir que sigui aquest nom qui acumuli valor, generant desig i/o voluntat de pertinença. En aquest sentit, d'una banda, es presenta una marca atractiva, que motivi i il·lusioni, acompanyada d'una forta estratègia comunicativa; i de l'altra, i en segon terme, s'aconsegueix aplicar totes aquelles polítiques que podrien generar tensió o conflicte i que gràcies a la marca queden dissimulades o condicionades al producte. Això en el cas de l'educació vol dir que gràcies a la marca ESCOLA NOVA 21 es desvia el conflicte que podrien produir la implementació de polítiques educatives neoliberals, l'assimilació de la triple xarxa, el finançament amb diner públic a escoles elitistes, les retallades de recursos i l'aplicació de polítiques d'austeritat o l'infrafinançament crònic que pateix el sistema públic català i que el situa a la cua de l'EU-25.

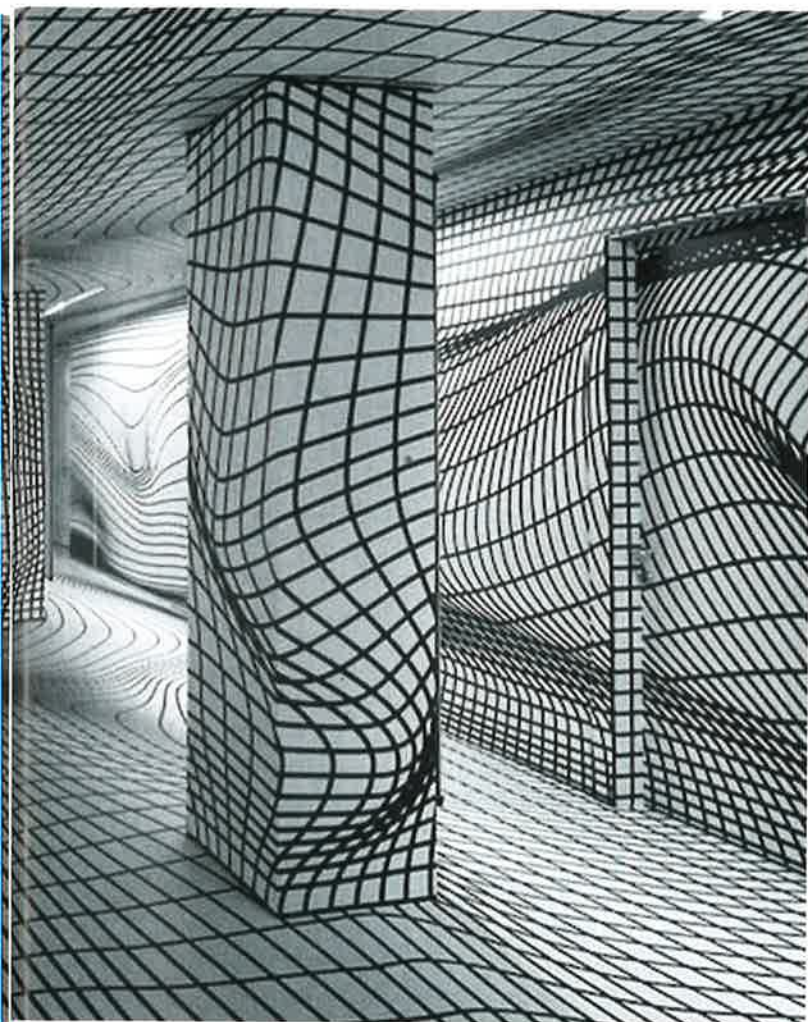
La idea que transmet el Departament d'Ensenyament és que invertint la meitat de recursos que la resta de països del nostre entorn hem de ser capaços de competir-hi perquè la clau, la importància, rau en el mètode pedagògic emprat i no pas en la possibilitat de poder disposar dels recursos humans i materials necessaris per poder realitzar una bona tasca docent, desplegant pràctiques educatives en grups reduïts i atenent la diversitat de l'alumnat i les seves necessitats especials. Ignorant d'aquesta manera el que la majoria d'estudis demostren des d'una visió unitària, crítica i democratitzadora: "El fracàs escolar s'explica en un 50% per l'origen socioeconòmic de l'alumne, en un 18% per l'entorn socioeconòmic del centre educatiu, un 26% per factors relacionats amb la personalitat individual i només en un 6% per variables relacionades amb didàctiques i organització, gestió i autonomia de centres."

La proposta no és vincular les pràctiques pedagògiques als centres de màxima complexitat i dotar-los de la formació i els recursos necessaris per implementar-les, ni tan sols oferir una plataforma real que vinculi certes metodologies a

la formació continuada i a la possibilitat que tots els centres de Catalunya puguin posar en pràctica certes metodologies, sinó que es posa tota la potència comunicativa a generar una marca, un significant buit, que produeixi aquest desig de voler pertànyer-hi però on no s'especifiquen els recursos que s'hi abocaran, més enllà de plantejar una xarxa de nom atractiu des d'on es podrien compartir experiències només entre els centres que en siguin membres.

El fet que la marca ESCOLA NOVA 21 o la XARXA d'ESCOLES PEL CANVI sigui senzillament una estratègia de *branding* ho demostren els comentaris dels seus mateixos representants, que no plantegen ni una sola concreció de model pedagògic, ni proposen cap debat profund sobre pràctiques educatives ni mètodes d'ensenyament-aprenentatge, una comparativa entre experiències actuals ja existents i les noves propostes, un horitzó que abordi la segregació actual, el gran mal que té l'educació catalana, i vetllí per l'equitat des de la qualitat i la millora educativa. Doncs no, en comptes de parlar de tot això, posen el focus en aspectes de rànquings, de gestió, d'excel·lència, en el que si fa no fa seria l'agenda oculta liberal del Departament.

No ens ha d'estranyar aquest fet, sobretot si tenim en compte que entre els impulsors d'Escola Nova 21 hi trobem la Caixa, la UOC, la Fundació Bofill i els Jesuïtes —que plegats volen erigir-se en els renovadors del sistema educatiu català. El que sí que resulta més trist, però, és que el Departament d'Ensenyament jugui amb la il·lusió i les esperances d'uns centres públics que volen millorar, que volen aprofundir en els seus models pedagògics i creuen que aquesta és una oportunitat per aconseguir la formació que durant anys no se'ls ha ofert. Alguns fins i tot pensen que podria suposar una transformació integral del seu centre.

Però caldria estar molt poc convençuts dels nostres projectes educatius i dels equips docents que els desenvolupen, si pensem que pel sol fet de col·locar-nos una etiqueta al costat del nom del nostre centre els canvis arribaran sols. Tothom sap què passa amb les dietes miracle i aquesta estratègia podrà ser positiva per a uns quants centres però produirà frustració a la majoria.

De fet, ja està començant a passar quan s'adonen que la gran marca no els proporciona ni els recursos ni la formació necessaris perquè es produeixin els canvis tan desitjats i que tot el que es va presentar sota llums de neó només serveix

perquè uns pocs centres es facin propaganda, esdevinguin formadors dels altres i guanyin uns quants diners a costa de les necessitats de la resta. A banda que universitats privades com la Ramon Llull també ja han començat a vendre els postgraus i màsters d'innovació com una necessitat urgent que costa milers d'euros; és a dir, un negoci rodó.

La intenció del Departament d'Ensenyament i del Consorci és que dins la marca ESCOLA NOVA 21 o XARXA D'ESCOLES PEL CANVI s'hi senti còmode un centre infrafinançat i d'alta complexitat de la Zona Franca i un de privat concertat de Sarrià, on les famílies paguen 500 euros al mes. Tanmateix, tothom sap que els recursos de què disposaran no seran els mateixos, ni les relacions que s'hi generaran, ni les pràctiques que s'hi desenvoluparan tampoc.

Els voldran explicar que cada realitat és diversa i que cal cercar les metodologies adequades i no comparar-se amb altres zones, que el fet de pertànyer a la MARCA els dona aixopluc i que el més important és aquesta seva voluntat de canvi lent..., quan en realitat el que estaran aconseguint és que els centres assumeixin les polítiques liberals d'aquest Govern i ho facin sense protestar, beneficiant com sempre el model privat-concertat i incentivant aquesta rivalitat i l'atomització dels centres públics via rànquings, projectes de centre, finançament diferenciat, segregació i innovació.

ARA ÉS DEMÀ: Com revaloritzar una llei antiga i desprestigiada com la LEC apel·lant a l'oportunitat de construir un país nou

Arribats en aquest punt, tenim un govern que promou polítiques educatives clarament economicistes, inspirades en les tesis més liberals, i que ho fa gràcies a una arquitectura aconseguida amb el desplegament de la LEC i un significant buit, la INNOVACIÓ, que es pot vendre fàcilment com a marca ESCOLA NOVA 21 —que li permet bloquejar el conflicte, matisar el malestar que les polítiques d'austeritat aplicades provoquen i amagar el desmantellament de la xarxa pública fruit d'una política de retallades i de l'infrafinançament crònic.

Però amb tot, i malgrat la potent estratègia de comunicació llançada pel Departament d'Ensenyament i els seus sectors afins, no es poden fer oblidar, de sobte, tots aquests anys de retallades i de desplegament d'unes polítiques educatives que han avançat cap a les lògiques més mercantils i que han aconseguit que ningú de la comunitat educativa ja no defensi ni comparteixi les línies mestres de la Llei d'Educació de Catalunya (LEC).

A ningú no se li escapa que, passats vuit anys des de l'aprovació de la LEC (2009), la realitat política i social del país ha canviat molt, per no dir la composició de l'arc parlamentari. Aquesta és una llei que va ser aprovada amb força suport polític però amb molt poc suport de la comunitat educativa, i en aquests anys els pocs sectors que van confiar que es podria produir un desplegament ambiciós i positiu han hagut de reconèixer el seu error. Així doncs, ens trobem que l'arquitectura educativa creada és facilitadora de les polítiques que el Govern vol aplicar però està desprestigiada. I aquí és on entra en joc el "procés de reflexió" ARA ÉS DEMÀ promogut pel Consell Escolar de Catalunya (CEC).

Un "procés de reflexió" que ja neix coix en plantejar-se de manera piramidal, a partir de la redacció de cinc ponències elaborades per cinc experts i mirant de condicionar el debat en generar-lo de dalt a baix en comptes d'obrir un procés participatiu les conclusions del qual fossin recollides com a punt de partida d'un debat més ampli. És a dir, el que planteja el CEC és que cinc experts elaborin unes ponències i que siguin avalades per un fals procés participatiu que ben poc podrà modificar les línies mestres dels documents, ja que dona la potestat als redactors de cada ponència d'acceptar o desestimar les esmenes que els arribin. Això sí, deixa clar que aquest procés finalitzarà amb l'aval d'unes 100.000 persones – no sé si per competir contra les 95.000 que van avalar la ILP d'educació i que exerceix de veritable contramodel al que plantegen els cinc redactors.

Evidentment, la selecció dels redactors tampoc no és neutral i hi podem trobar al capdavant de tot Lluís Font (exdirectiu dels Jesuïtes de Sarrià

El procés de reflexió ja neix coix en plantejar-se de manera piramidal i de dalt a baix en comptes d'obrir un procés participatiu.

i de la Fundació Blanquerna); l'encarregat de redactar la ponència sobre l'arquitectura del sistema educatiu ha estat Joan Mateo (secretari de polítiques educatives nomenat per Irene Rigau); la ponència sobre centres educatius l'ha elaborada Francesc Padró (alumne també dels jesuïtes i vinculat a la UOC, l'OCDE i la UNESCO), i les de professorat i alumnat han estat redactades pels catedràtics Miquel Martínez i Neus Sanmartí respectivament. Així doncs, tornem a trobar-nos el lideratge i la influència dels Jesuïtes, la UOC

i les vinculacions amb la Ramon Llull, l'OCDE i la Caixa (on s'han desenvolupat algunes jornades de participació), tot sota la supervisió i el vistiplau del Govern i de la Conselleria d'Ensenyament.

Tot aquest desplegament vol aconseguir un objectiu molt clar: blindar totes les polítiques educatives liberals que ha desplegat el Govern i fer-ho des d'un procés que es ven com a participatiu i que respon a la importància que té instituir les bases educatives per a la constitució d'un país nou. Una oportunitat ben perduda de superar el marc legal que imposa la LEC (subordinada a la LOE en el moment de la seva aprovació) i el marc ideològic que tants punts en comú té amb la LOMCE del ministre Wert.

Evidentment, durant aquest procés participatiu serà impossible abordar el debat sobre el finançament de l'escola privada amb diners públics, l'abolició de la democràcia en els centres educatius (en un moment post15M en què tantes reflexions es van fer sobre la crisi de la democràcia), sobre quins mecanismes habilitem per lluitar contra les diverses segregacions escolars que es produeixen i per promoure la igualtat d'oportunitats, sobre com combatem la creació d'una triple xarxa, com promovem un veritable debat social, plural i transversal que doni veu a TOTA la comunitat educativa i reculli propostes ja elaborades com les que va realitzar el Procés Constituent o la ILP d'educació.

Una altra educació és possible

I aquí és on finalitza l'article però on s'inicia un nou debat. Tenim una oportunitat històrica per replantejar-nos l'educació a Catalunya. Una educació que podríem situar com a referència internacional, amb l'abolició d'aquesta anomalia que és l'escola concertada i els percentatges de la qual, tret de Bèlgica, no es reproduïen enlloc més d'Europa. Podem decidir un finançament just que ens situï a la mitjana de la UE-15. Podem apostar per una educació emancipadora que, lluny d'atomitzar-se, generi comunitat, que s'arrelï al territori i col·labori i cooperi amb els centres del seu voltant. Que debati, aprofundeixi i experimenti noves pràctiques educatives des de la diversitat i els coneixements compartits. Que entengui que els projectes educatius són molt més forts i efectius si són gestats pel conjunt de la comunitat i no per un lideratge obtingut gràcies a un màster d'ESADE. Que compregui que la creació d'aquesta xarxa per a la millora de la qualitat educativa té molt més a veure amb la interconnexió dels centres d'un mateix barri i/o poble i amb compartir objectius i horitzons comuns que no amb fer-los competir entre si per un alumnat segons el poder adquisitiu i cultural de les seves famílies.

Tenim una oportunitat històrica de plantejar-nos l'educació a Catalunya i convertir-la en una referència internacional que englobi des de l'escola bressol a la universitat i garanteixi la igualtat i una autèntica igualtat d'oportunitats.

Tenim l'oportunitat de plantejar una educació que englobi el procés educatiu des de l'escola bressol fins a la universitat, que garanteixi l'equitat i la igualtat d'oportunitats, que no deixi ningú fora per motius econòmics i que pugui ser un exemple des d'on experimentar un nou model com podria ser l'educació publicocomunitària. Pública pel que té de titularitat i comunitària pel que té de proximitat, d'obertura, d'arrelament i d'implicació del conjunt de la comunitat en l'educació (en el seu sentit més ampli) dels nostres fills i joves.

Com ja he dit, desenvolupar totes aquestes qüestions necessita un altre article però no podia

deixar de fer constar que hi ha models alternatius als que ens plantegen des del Govern, ARA ÉS DEMÀ i L'ESCOLA NOVA 21. No podem deixar que en nom de la innovació ens apliquin la seva agenda oculta. La tradició pedagògica d'aquest país i l'herència rebuda és un patrimoni que no podem menystenir. Hi ha centres que fa anys, dècades, que experimenten, creen, motiven, renoven i generen pràctiques educatives a partir de cada realitat, de cada necessitat, amb l'esforç compartit i la col·laboració entre companys i companyes.

Per tant, benvingut sigui el debat sobre pedagogia i pràctiques educatives, benvinguda sigui la crítica i l'autocrítica per la millora, benvinguts siguin els nous i els no tan nous mètodes que promouen aprenentatges significatius, benvingudes siguin l'experimentació i les metodologies actives i dinàmiques, benvingut sigui qualsevol pla pedagògic extensiu al conjunt de centres públics de Catalunya, que entengui l'educació com un bé comú i no com un negoci ni una mercaderia. Benvinguda sigui l'educació que vetlla per combatre la segregació i les desigualtats socioeconòmiques i per afavorir l'equitat i no aquella que només es basa en criteris economicistes.

Ara tenim l'oportunitat de fer-ho possible. Ens hi va el futur.